

Ο Μίμης Φωτόπουλος ως «Δον Καμίλλο», σε παλαιότερη φωτογραφία.

Ο Φωτόπουλος και πάλι «Δον Καμίλλο»

Τον θρυλικό «Δον Καμίλλο» του Σωτήρη Πατατζή, ξαναεθάζει ο Μίμης Φωτόπουλος με την ευκαιρία του γιορτασμού από διάφορους, πολιτιστικούς συλλόγους των 50 χρόνων προσφοράς του μεγάλου κωμικού.

Το έργο θα παρουσιαστεί τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο σ' όλη την περιφέρεια της Αττικής, καθώς και στη Θεσσαλονίκη (στο «Θέατρο του Δάσους»), στην Πάτρα, Αίγιο, Ιθάκη κ.ά.

Η σκηνοθεσία είναι του Αλέξη Μίγκα, σκηνικά - κοστούμια, Πέτρου Καπουράλη και μουσική Κώστα Γκίκα.

Εκτός από τον Μίμη Φωτόπουλο, παίζουν οι: Δημήτρης Καλλιβάκος, Τόνης Γιακωβάκης, Ράσμι Τσάπελα, Κώστας Χαλκιάς, Αλέξ. Παντελάκης, Νανά Τσόγκα, Κώμης Δευκαλιών κ.ά.

★ Πελοποννησιακά τους θα διαβάσουν απόψε στις 8 στο Πάρκο Ελευθερίας οι Σταύρος Λαγκαδινός, Σοφία Μπακανάκη, Δημήτρης Οικονόμου και Παντελής Τασιανάκης. Την εκδήλωση συντονίζει ο ηθοποιός Σωτήρης Τσούγκας.

Αντιδράσεις για τις απολύσεις

Στο Εθνικό Θέατρο

της Κρατικής Σκηνής.

Στη συνέλευση θα υποστηριχτεί ότι οι απολύσεις δεν είναι νόμιμες γιατί δεν τις εισηγήθηκε η Καλλιτεχνική Επιτροπή αλλά ήρθαν απ' ευθείας από το Δ.Σ. Ακόμη θα συζητηθεί το θέμα του προέδρου του συλλόγου Ζώρα Τσάπελα, ο οποίος είναι υπέρ της ανανέωσης του δυναμικού του Εθνικού Θεάτρου με

τον τρόπο που γίνεται από το Δ.Σ.

Από τους ηθοποιούς που δεν ανανεώθηκαν οι συλλογικές συμβάσεις και στους οποίους περιλαμβάνονται οι Στέλιος Βόκοβιτς, Νίκος Τζόγιας, Ελένη Χαλκούση, Βάλμα Κύρου, Χρήστος Πάρλας, διατυπώνονταν χτες η πικρία κατά της συναδέλφου τους στο Δ.Σ. Αλέκας Κατσέλης η

οποία δεν εναντιώθηκε στις απολύσεις.

Παραμένει ωστόσο πρόβλημα με ποιόν τρόπο θα αντιδράσουν οι ηθοποιοί δεδομένου ότι το Δ.Σ. είναι, προφανώς, αποφασισμένο να προχωρήσει οπωδήποτε στην ανανέωση στην οποία δεν εναντιώνεται και το Σ.Ε.Η. Και φυσικά η συντηρικότερη μερίδα των ηθοποιών που είναι σαφώς εναντίον της μονιμότητας στις κρατικές σκηνές.

«Ραντεβού με την υστερία»

Απο την «Ελευθερη Σκηνη»

«Ραντεβού με την υστερία» ονομάζεται η νέα επιθεώρηση που ετοιμάζει η «Ελευθερη Σκηνη» για τον χειμώνα στο θέατρο «Μινώα». Το έργο που γράφεται από την Άννα Παναγιωτοπούλου και το Σταμάτη Φασουλή θα σατιρίζει όλα τα τελευταία πολιτικά γεγονότα.

Εκτός από τα βασικά στελέχη του θεάτρου Σταμάτη Φασουλή, Άννα Παναγιωτοπούλου, Δημ. Χρυσομάλη, Μίρα Παπακωνσταντινίου και Μίνα Αδαμάκη, θα παίξουν και άλλοι παλιοί συνεργάτες που αυτές τις μέρες έρχονται σε συνεννόηση με τον επιχειρηματία του θεάτρου «Μινώα».

Με κιθάρες εγκαινιάστηκε το θέατρο

ΒΟΛΟΣ. Με ρεσιτάλ κλασικής κιθάρας εγκαινιάστηκε, χτες, το υπαίθριο Δημοτικό θέατρο Βόλου, 2.200 θέσεων, στην πλατεία του Δημαρχείου.

Ήσαν μέρες ξένοι κιθαριστές, ο Έλληνας Κώστας Κοτσιώλης και ο Κύπριος Χρήστος Σαββόπουλος. Παίχθηκαν κλασικά κομμάτια και λαϊκά μοτίβα της Λατινικής Αμερικής.

Η εκδήλωση ήταν αφιερωμένη στα παιδιά της Παλαιστίνης. Στο υπαίθριο θέατρο θα γίνουν και οι εκδηλώσεις του δεκαήμερου της έκθεσης θαλασσινής χειροτεχνίας 18 - 28 Αυγούστου, που διοργανώνει ο Δήμος Βόλου σε συνεργασία με τον ΕΟΜΜΕΧ. Στην έκθεση περιλαμβάνονται ελγολύπια κυρίως εκθέματα

Οι «Μπλουζ Μπάντ» σ' ένα από τα τελευταία κονσέρτα τους.

Εξουθενωτικό ροκ

ΜΕ ΤΟΥΣ «ΜΠΛΟΥΖ ΜΠΑΝΤ» ΑΠΟΨΕ ΣΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ

Στο Λυκαβηττό απόψε εμφανίζονται οι Μπλουζ Μπαντ. Δεν πρόκειται ν' ακούσετε μνημόσυνο πειραματισμού των στούντο απ' αυτούς, αλλά χαρμόσυνο κι εξουθενωτικό ροκ εν ρολλ. Κι αν αυτό δεν συγκινεί πια τους τρώφους των ντισκοτέκ, και τους άλλους, τους επιστήμονες των συνθεσάιζερ, συγκινεί όμως τους Μπλουζ Μπαντ, σατανά-χρονούς έφηβους, με ιστορία δύο χρόνων και προϊστορία εικοσαετή.

Ο Πωλ Τζόουινς (τραγούδι, αρμόνικα) κάποτε αρχηγός των Μάνφρεντ Μαν, στα είκοσιπέντε του με τον Μικ Τζάγκερ, τον Αλεξίς Κόρνερ, και μετά ηθοποιός σε μιούζικαλ, ρόλους Σάιξπηρ και Μπρεχτ, αλλά και δολοφόνων ψυχοπαθών. Με τον Τομ Μακ Γκίννες (κιθάρα, μαντολίνο, φωνητικά) μαζί στους Μάνφρεντ Μαν, μαζί και τώρα στον Λυκαβηττό.

Ο Ντεβ Κέλλυ (κιθάρα, φωνητικά) συνόδευε τότε τους Χάουλιν Γουίθρ και Τζον Λη Χούκερ. Τώρα η κιθάρα του είναι ηλεκτρική και τα σόλο του ηλεκτρίζουν.

Ο Γκάρι Φλέτσερ στο μπάσο, και ο Χιούγκι Φλιντ

από τους Μπλουζ Μπρέκκερς στα τύμπανα, κρατούν το ρυθμικό μέρος.

Το 79 συναντήθηκαν οι πέντε, με σκοπό να κρατήσουν τη μουσική τους ιδιωτική. Κι όταν ένα χρόνο μετά αποφασίσαν να τη δημοσιεύσουν, συνάντησαν τους γραφειοκράτες των εταιρειών. Μόνοι τους τότε δικογραφήθηκαν, και η ανεξάρτητη παραγωγή τους είχε τον τίτλο «Οφισιαλ Μπλουζ Μπαντ Μπούτλεγκ Αλμπουμ».

Μέχρι τότε και ο ερασιτεχνισμός τους. Ακολούθησαν συμβόλαια, τηλεοπτικές εμφανίσεις και περιοδείες μέχρι την Ιαπωνία, και το 81 ο δεύτερος δίσκος τους, «Ρέντιν». Ο τρίτος έχει τ' όνομα «Ίτσου φητ», κι ετοιμάζεται τέταρτος. Οι Μπλουζ Μπαντ δεν θεωρούν εαυτούς... αναδομητές του νεκρού ρυθμ εν μπλουζ. Ο ήχος τους δεν είναι πρωτοποριακός, είναι όμως ζωντανός και αυθεντικός. Μην προσπαθήσετε να βρείτε νέες τάσεις και απόψεις στη μουσική τους. Θαυμάστε μόνο πως οι ριτίδες στα πρόσωπά του δεν αυλάκωσαν και τις καρδιές τους. ΦΩΤΗΣ ΑΠΕΡΓΗΣ

...ΚΙ' ΑΥΤΑ

Με «χάλπενινγκ»

Μ' ένα «χάλπενινγκ» που έγραψαν, σκηνοθέτησαν και... έπαιξαν οι «Μουσικές Ταξιαρχίες» έκαναν γνωστό στους δημοσιογράφους προχτές το μεσημέρι το πρώτο τους άλμπουμ στα γραφεία της εταιρίας που το κυκλοφόρησε. Οι «Μουσικές Ταξιαρχίες» ξεκίνησαν όπως είναι ήδη γνωστό το 1977 με τραγούδια που χαρακτηρίζονται από μια έντονη κοινωνικο-πολιτική κριτική που ξεσηκώσε πολλές αντιδράσεις, με συνέπεια το χειμώνα τα μέλη του συγκροτήματος να περάσουν από δική στην οποία αδικώθηκαν.

Στη φωτογραφία τα μέλη των «Ταξιαρχιών» δεμένα και φιομμένα, σε μια σκηνή του «χάλπενινγκ» που θέβαια είναι κι αυτός ένας τρόπος να διαφωτιστούν τη δουλειά τους.

Τα 40 του Κυριαζή

Μνημόσυνο για τα 40 του Γιάννη Κυριαζή γίνεται την Κυριακή στη 1 στην μεγάλη εκκλησία του νεκροταφείου Ζωγράφου.

Όσοι δεν κατάφεραν να πάνε στην κηδεία του, είναι μια ευκαιρία να θυμηθούν τον καλό ρεμπέτη που πέθανε σχεδόν εγκαταλειμμένος στη «Σωτηρία». Οφείλουμε όμως να πούμε ότι με φροντίδες της ΕΣΜΕ, της ΕΤΕ και φίλων του συγκεντρώθηκαν τα έξοδα της κηδείας του και έγινε ο απέραντος τάφος του αναπαύεται.

Αλλαγής πορείας

Πολλοί «τη βρήκαν» με τον Κηλαηδόνη

ΤΟΣΟ ΚΟΣΜΟ ΔΕΝ ΞΑΝΑΔΕ ΦΕΤΟΣ Ο ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ

Δεν ήταν «φτωχός και μόνος κάου-μπόου» προχτές το βράδυ στο Λυκαβηττό, ο Λουκιανός Κηλαηδόνης. Χιλιάδες κόσμος - νέοι κυρίως, αλλά κι αρκετοί μεγάλοι άνθρωποι - ανέβηκαν με τα «σιδερένια άλογά» τους ή με τα πόδια, και του έκαναν παρέα. Και τον χειροκρότησαν, τον αποθέωσαν, γιατί πραγματικά «τη βρήκαν» μαζί του.

Ένας δικός τους άνθρωπος «κηλαηδόνε» για την αγάπη, τη μοναξιά, τη τρέλλα της μεγαλούπολης, το ποδόσφαιρο, τη ντίσκο, τους καμικάζι, την καταπιεσμένη νοικοκυρά, τους μικροαστούς.

Με τη σάτιρά του, με την απαλή και ρυθμική μουσική του, με τη προσωπική του ερμηνεία έκλεψε τις καρδιές όλων. Μικρών και μεγάλων. Γιατί ο Κηλαηδόνης είναι το μουσικό θερμόμετρο της ψυχής των εγκλωβισμένων ανθρώπων της μεγαλούπολης. «Ανατρεπτικός» ίσως, αλλά τόσο οικείος με το να καταγράφει τι συμβαίνει γύρω μας και να τα παρουσιάζει με το δικό του καυστικό και τρυφερό συγκρόνω, τρόπο.

Τόσο κόσμο δεν ξανάδε ο Λυκαβηττός αυτό το καλοκαίρι. Ξεπέρασε και τη συναυλία του Μτ.Μπ.Κίνγκ. Γεμάτο το θέατρο, τα σκαλοπάτια, η πίστα, ο χωματόνος διάδρομος πίσω από τους μουσικούς, τα βράχια και οι θάμνοι των λοφίσκων.

Το καινούργιο όμως και το πιο σημαντικό στοιχείο της συναυλίας σε σχέση με προηγούμενες συναυλίες ήταν η ποιότητα του μοιού. Έλειπαν οι «Ντάλτον», οι κάφρικες εκδηλώσεις και βρισίες οργανωμένων νέων. Αυτό το κοινό ήταν πολύ ζεστό (χειροκροτούσε συνέχεια) κι είχε σίγουρα δύο

Μιά εικόνα του αδιαχώρητου στη προχθεσινή συναυλία του Λυκαβηττού. Ο Λουκιανός Κηλαηδόνης κυριολεκτικά πολιορκημένος από τους ακροατές του.

στοιχεία πάνω του: Ευαισθησία και χιούμορ.

«Ξεκίνησε λοιπόν κι αυτό το πανηγύρι...» άρχισε να παίζει στο ηλεκτρικό του πιάνο και να τραγουδάει το χαμογελαστό παιδί με τη πλούσια γκριζα χαιτή κι ο κόνατος τον σιγονιάρει. Αμέσως μετά παρουσίασε τους τρεις συνεργάτες του «Θρήντ δέ κούκος μπάντ» (Κούκος όπως είναι γνωστόν είναι ο ίδιος ο Λουκιανός) Σωτήρη Γεωργιάκη κιθάρα, Γιώργο Ζηκογιάννη (μπάσο) και Τόνη Μυταρά (ντράμς). Μαζί τους φυσικά και η Αφροδίτη Μάνου.

Στο πρώτο μέρος ακούστηκαν τα «Μικροαστικά» («Ηουχία, τάξη και ασφάλεια»), «Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει, όπως δεν θα πεθάνει το θάλας» κ.ά.) και δόθηκαν στο κοινό «Απλά Μαθηματα Πολιτικής Οικονομίας» (Η ιδιοκτησία είναι μία ατιμία κ.ά.). Οι στίχοι και των δύο έργων είναι του

Γιάννη Νευρεπόντη.

Στο δεύτερο μέρος ξεκίνησε σάν «ένας φτωχός και μόνος κάου-μπόου που παρέα με το άλλο του, τη Ντόλλυ πήρε τα θουβανά» κι ο κόσμος τον...ακολουθούσε με ρυθμικά χειροκροτήματα. Ακολούθησαν «Ο επαγγελματικός προσανατολισμός», «Τζήν Τζήν», πως του πάνε καλέ τα τζήν», «Η Ρίτα η νοικοκυρά, που παντρεύτηκε, νοικοκυρεύτηκε, έγινε μαντάμ» κ.ά.

Πώς να μην λάμψει το φεγγάρι από τη χαρά του και πως η θραδιά να μην είναι τόσο γλυκεία όταν γι' αυτούς τραγουδούσε μελωδικά η Αφροδίτη Μάνου «Είμαι κάτι νύχτες με φεγγάρι...» κάνοντας και το κοινό να ονειροπολεί.

«Ο καμικάζι», «Αρχίζει το άτε», Στο ρυθμό της Ντίσκο» καταχειροκροτήθηκαν και διασκόδασαν τους θεατές. Αλλά και τα καινούργια του τραγούδια «Χαμηλή

πήση» (μηνανόθιο), «Νύχτα καταστροφής», «Μιά μέρα μιάς Μαιρης» ενθουσίασαν τον κόσμο που δεν σταμάτησε να σιγονιτραγουδά και να λικνίζεται στον αστερισμό του Κηλαηδόνη. «Για χαρά παιδιά, τελειώσε λοιπόν κι αυτό το πανηγύρι» τραγούδησε στο φινάλε ο Λουκιανός και το κοινό ζητούσε «κι άλλο, κι άλλο» οπότε αναγκάστηκε να παίζει ένα κομμάτι ακόμα, πάλι τη «Ρίτα», ενώ είχε περικυκλωθεί ασφυκτικά από το πλήθος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΙΔΑΛΗΣ

Μπομπ Φόσι
Φρεντ Εμπ
Τζων Κάντερ
«Σικάγο»
στο θέατρο «Παρκ»

Μια φροντισμένη μεταφορά

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ κανείς σ' ένα «μιούζικαλ» σ' αθηναϊκό θέατρο, έχει στη σκέψη του τι θα ήταν το θέαμα αν είχε μια δεκαπλάσια ακίνη απέναντί του, αν το μπαλέτο είχε όχι μιμίση αλλά πολλές δεκάδες χορεύτες και χορεύτριες, αν τα ντέκρ και τα κοστούμια φάνταζαν από πολυτέλεια και κολυμπούσαν μέσα στα φώτα, αν η ορχήστρα δεν πνιγόταν απ' τους θορύβους του θρόνου (που η τένα, ασφυκτώντας τους θεατές, βρήκε προορισμό να τους απομονώνει, κατεδαμμένη παρά τη ζέση) αλλά έκανε την αίθουσα να τραντάζεται.

Από την άλλη μεριά, πηγαίνει ν' ακούσει μιά μουσική που πιά πολύ την περιέργεια παρά τον ενθουσιασμό μπορεί να του προκαλέσει, αφού δεν την έχει στο αίμα του, δεν έχει μεγαλώσει μαζί της, δεν έχει ζήσει τα γεράματα και τα ξαναγιωμάτά της, την ιστορία της. Και ένα κείμενο που μεταγλωττισμένο - κι αν είναι από ένα ικανό λογοτέχνη - δε γίνεται ν' αποδώσει τα τερτίπια της γλώσσας του πρωτοτύπου, το δυναμισμό και το ρυθμό της, την ιδιαίτερη της αστραφτερόδα και πνεύμα, που σαν πνεύμα είν' αέρινο και, σε μίαν άλλη ατμόσφαιρα, κραινεί και καταπέφτει. Και να παρακολουθήσει περιστατικά που έχουν συμβεί σ' άλλους τόπους κι άλλα κλίματα και που, ακριβώς επειδή έχουν μείνει περιστατικά, επίπλαστα και ηθογραφικά κοταγμένα - κι αν είναι με φινέτσα και σατιρική ευστοχία - παραμένουν μακριά, ξένα αξιοπερίεργα, χωρίς ν' αποκαλύπτουν τίποτα ουσιαστικό και καθολικά ανθρώπινο.

Ο... υπόκοσμος του «Σικάγο», όπως αναϊώνει επί σκηνής «Πάρι»

Α ΛΑ ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΑ λοιπόν για τον Έλληνα θεατή σ' αυτά τα φαναχτερά φινάτια που μεταφινενοονται κάθε τόσο απ' το Μπροντγουάϊ ή το Λονδίνο, πιάνοντας μια γλάστρα (ή κήπη ή πάρκο) όπου θα μπορούσε ν' αναπτυχθεί ένα ελληνικό μιούζικαλ - γιατί το είδος δεν πάει να είναι εξορίστικο, «τέρποντας και διδάσκοντας» μέσα από ένα συναρπαστικό θέαμα και ακρόμα - που δ' αντίλοισε από τη δική μας πραγματικότητα και θα πραγματωνόταν με δικούς μας ρυθμούς και δική μας γλώσσα. Αν θέβαια πειθούνταν οι Έλληνες συνθέτες και συγγραφείς και, πρώτ' απ' όλους (από Διός άρξασθαί) οι επιχειρηματίες.

Τώρα, πέρα απ' αυτά τα γενικά, που ισχύουν και στην προκειμένη περίπτωση, το «Σικάγο», στο «Παρκ», είναι ένα αξιολόγο